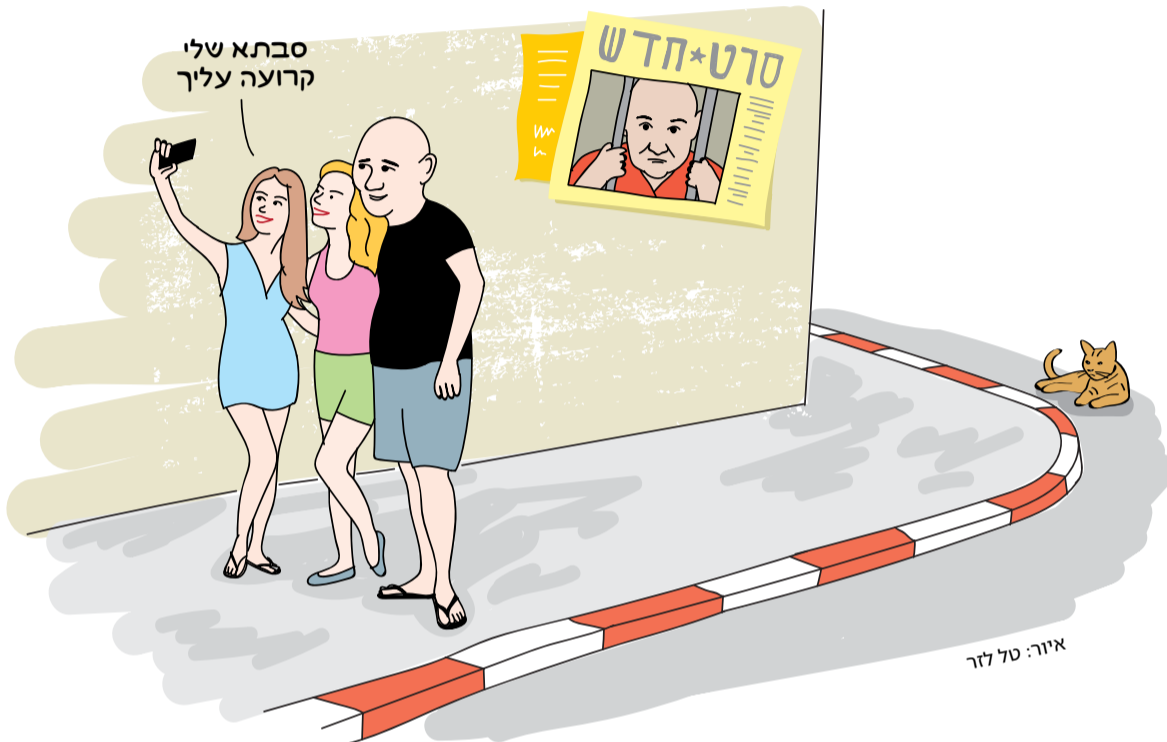

יאיר ניצני מרים גבה

חי בסרט

את הבן שלי משחק און רפאלי, מה שהופך אותי (מבחינה קולנועית בלבד!) לאביה של בר

איור: טל לזר

של גיא פינס, ושדרוג המעמד שלי אצל בתי וחברותיה, שאולי עכשיו יתייחסו אליי כאל יותר מנהג הסעות שכונתי שמשמענות אותן לחוגים.

הצילומים ערכו יום ורבע, ואת רוב השחקנים בכלל לא פגשתי. הולבשתי במדי אסיר כתומים, וייתכן שהשחקנים הצעירים חשבו שאני אסיר אמיתי שהובא לתפקיד ממעשיהו. כשהסרט עלה לאקרנים הוזמנתי לביכורה הנוצצת, אבל לאכזבת בתי לא יכולתי להגיע בגלל התחייבויות אחרות.

אני לא יודע איך ההופעה שלי מתקבלת בבתי הקולנוע. ספק אם זה מתחרה בתגובות להופעתה של גל גדות שלנו, שמקורותיי מדווחים לי שבכל פעם שהיא מופיעה על המסך כוונדרוומן, הקהל מגיב בקריאות עידוד כאילו מדובר במשחק של מכבי תל אביב.

עם זאת, בחורש שעבר מאז יציאת הסרט, אני חש במיבטים שמפנים אליי ילדים ובני נוער, כולל בקשות לסלפי. גם בקרב הקהל המבוגר האווירה השתנתה, ועכשיו הם מבקשים ממני צילום כדי להרוויח נקודות אצל הנכדים. אגב, את הסרט עצמו עדיין לא ראיתי, ובהנחה שההפקה לא מתכוונת לערוך לי הקרנה פרטית עם שטיח אדום בכניסה לאולם, אני אמתין שתהיה אפשרות לצפייה ביתית. בכל זאת, כוכב במעמדי לא יכול להרשות לעצמו לשבת בקולנוע ליד ילדים מעריצים.

נכון לרגע זה, עדיין לא הוגשה לי הצעה לסרט נוסף שהולמת את מעמדי (או כל הצעה אחרת), אבל ייתכן שסקורסוה התקשר אליי לקווי כשלא הייתי בבית. בינתיים אני, מתמקד בז'אנר קולנועי חדש – ה"סלולארט": צילום ברכות יום הולדת בסלולרי לאנשים שאני לא מכיר, אבל זה לא הפריע לחברים/בני המשפחה שלהם לפנות אליי ברחוב.

כמו שנאמר: אין תפקידים קטנים, יש רק שחקנים קטנים שמבצעים ילדים קטנים על מסכים קטנים.

● yairn@israelhayom.co.il

וצלצלו לבתים של ההורים שלנו באמצע הלילה כדי לנסות לשוחח אתנו. צעירות ממשכות לפנות אליי ברחוב גם היום, אבל כדי להגיד משפטים כמו "אמא שלי אוהבת אותך". עדיין נעים, אבל עם פחות רוח נעורים.

גברים בגילי נוטים להדחיק את גילם הכרונוולוגי, והם עשויים להתבלבל ולחשוב שהעלמה הצעירה שמולם – מלצרית או חברה לעבודה – היא בת גילם שמוחמאת מהשיחה עם בחור מסוקס, למרות שמבחינתה היא מדברת כרגע עם סבא חביב.

אחרי שכבר התרגלתי ואפילו התחלתי לחבב את זה שצעירים מעבירים לי מסרים מהאמהות שלהן, פנה אליי לאחרונה נער אופנתי וסיפר שסבתא שלו מתה עליי. זה היה מפתיע וקצת מבאס, עד שהבנתי שנפתח בפניי פלח חדש של קהל באזורי גיל הזהב, שהקמפיין לגטקעס כבר בדרך, ושזו ההזדמנות שלי להפוך ללי בירן של הדיור המוגן, שלא לדבר על לככב בפסטיבל.

אבל רגע לפני שאני מספיד את עצמי, נפלה בחיקי הזרמי נות להתחבר שוב לקהל צעיר ולהמציא את עצמי מחדש. לפני כמה חודשים קיבלתי פניה להשתתף בסרט נעורים קיצי בשם "ג'סטדה", בכימוי של קובי מחט. רפרפתי בתסריט וגיליתי שתיפקידי הוא להיות אביו (שנמצא כרגע בכלא) של גיבור הסרט, צעיר שהקים חברת סטארטאפ מצליחה, ומשם העניינים כמוכח מתגלגלים לכל מיני הפתעות. את הבן שלי משחק און רפאלי, אחיה הצעיר של בר, מה שהופך אותי (מכחינה קולנועית בלבד!) לאביה, וחשוב מזה – את ביתי הצעירה לאחותה.

מיד ראיתי בדמיוני את התועלת הגלויה והסמויה שייכולה לנבוע מהשתתפותי בסרט: פרמיירה נוצצת, התחייבות כוכבנים וכוכבניות שאותם אתה רואה רק בתכנית

חופשת הקיץ היא זמן נפלא להתמסר לקולנוע. האולמות משופעים בסרטים (ובמוזגנים), ואם יש לך זמן וכסף אפשר לראות כל יום סרט חדש. לראות סרט בקולנוע עם מסך גדול, סאונד משובח וכיסא מרופד זה כיף גדול. זה בתנאי שלא התיישבת ליד איזה חמור שמלווה כל סצנה בהסברים קולנויים לאשתו על מה שהרגע נראה על המסך, כולל תחזיות לעתיד כמו "עכשיו היא תיתן לו סטירה", שגורמות לך לאחל לבחור היקר גורל דומה.

בתור נערים מלאי הורמונים ונטולי סלולר, פקדנו את בתי הקולנוע גם בשעות הבוקר. לא בחלנו בשום ז'אנר, כולל סרטי איכות כמו "הגמד הערמומי והסקסי", "בלונדיניות שובבות 3" ו"האינסטלטור דופק פעמיים", שהוקרנו באולמות בתחנה המרכזית הישנה שרגל מנקה עם סמרי-טוט טרם דרכה בהם.

מכיוון שהקולנוע היה בנוי במורד כלפי מטה, נהגו הגאונים מהשורות הגבוהות לגלגל למטה בקבוקי טמפו ריקים ברעש נורא, תוך שהם מעשנים באולם. לפני הסרט יכולת להתעדכן באקטואליה עם "יומני גבע", שסיפקו את כל החדשות החמות מלפני שבועיים. בעידן שלפני הערוצים המסחריים, הפרסומות היו מרגשות לא פחות מהסרט, כולל סרטונים של שלוש דקות, עם עלילה מלאה, פואנטה ומוסר השכל (מרגרינה בלו בנד זה בריא, למשל). בקולנוע ארמון בחיפה היה שיכלול טכנולוגי מיוחד: בחודשי הקיץ החמים, קצת אחרי תחילת הסרט, הגג היה נפתח ורוח נעימה הייתה נכנסת לאולם.

הסרטים הוקרנו אז בארבעה גלגלים על ידי בני אנוש וללא עזרת מחשב. המקרין היה אמון על החלפת הגלגלים ועל כיוון הפוקוס, וכשלא תפקד חטף צעקות מיושבי האולם. לפעמים היה מתבלבל בסדר של הגלגלים, כך שהגיבור היה נרצח בגלגל השלישי וחוזר לחיים בגלגל השני. היום יש עלילות כאלה, אבל אז זו הייתה טעות.

כשנפתח בתל אביב הדרייב אין (לקוראינו הצעירים: קולנוע שבו צפית בסרטים מתוך האוטו שלך), הרגשנו שאמריקה הגיעה לישראל. רובנו לא ראינו את סוף הסרט כי היינו מרוכזים במזמוזים באוטו. מה שכן, לא פעם נסענו הביתה כשהרמקול של בית הקולנוע עדיין איתנו באוטו.

כולנו חלמנו פעם בסתר ליכנו להיות כוכבי קולנוע. אותי החלום הזה מלווה מאז הסרט הראשון שראיתי כילד, "שמונה בעקבות אחד", עם שייקה אופיר בקולנוע קרן בבאר שבע.

לאורך השנים ניסיתי להגשים את החלום, במידות שונות של חוסר הצלחה וכשרון. השתתפתי בכמה סרטים בתפקידיים ווטרים. אחד נכשל כי הגיע לו, בשני שיחקתי עובד בתחנת דלק עם פאה ג'ינג'ית, בשלישי הושארתי שכוב על רצפת חדר העריכה, ועל הרביעי, שבו הציחתי לרגע למשש את החלום, אני כבר מספר לכם.

לפני כן, כמה מילים על תהילה, שהיא עניין מתעתע שקשור בזמן ומקום. כל אמן יודע שהקהל שלו או שוכח אותו מתבגר ביחד אתו. זה טבעי ונכון. בתחילת דרכי כחבר כלה-קתרוק, נהגו בנות צעירות לעמוד בצמוד לכמה, ואפשר היה להבין משפת הגוף והצרחות שלהן שהן ממש אוהבות אותנו. להבהרת המסר, הן גם לבשו חולצות עם השמות שלנו, קשקשו בצבע על חרדי המדרגות בבניינים בהם התגוררנו,

מיד ראיתי בדמיוני את התועלת שיכולה לנבוע מהשתתפותי בסרט: פרמיירה נוצצת, התחככות בכוכבנים וכוכבניות שאותם אתה רואה רק בתכנית של גיא פינס